

Statsret og lægge Ord ind i Grundloven, som aldeles ikke ligge deri. Dette har jeg troet mig bemyndiget til at udtale angaaende den midlertidige Finantslov. Nu vil jo Liden vise, hvorledes den vil blive opfattet, om den vil blive misbrugt eller loyalt brugt. Dette kunne vi i nærværende Dieblift ikke have fuld Kundskab om, da den høje Regjering ikke har udtalt sig derom, men kun enkelte Medlemmer her i Salen. — Jeg gaar nu over til nærmere at omtale den Sag, der direkte foreligger, nemlig Finantsloven for 1881—82, og jeg skal da udtale, at jeg kan stemme for dette Forslag, ikke som den ærede sidste Raler, fordi jeg stoler paa, at Landsthinget skal komme med en anden Beslutning i denne Sag, men netop fordi jeg stoler paa, at det høje Landsthing vil tage Sagen, som den foreligger. Sagen er nemlig den, at denne Finantslov fuldt ud tilfredsstillende alle de Krav, der kunne stilles fra en Administrations Side. Der er intet Punkt, i hvilket man kan sige, at de, der skulle følge Regjeringen, ere ladte uden Pengemidler til at føre Regjeringen paa en forjævelig Maade; ivertimod, denne Finantslov er paa ethvert Punkt saare rigelig, og derfor kan enhver Folkethingsmand med retst Samvittighed stemme for dette Forslag under det Ansvar, han har ligeoverfor sine Vælgere; det er jo nemlig dem alene, han har Ansvar for. Dette er for mig tilstrækkeligt til at stemme for dette Forslag denne Gang, ligesom jeg tidligere har gjort; men de ærede Medlemmer vide jo meget godt, at jeg for mit Vedkommende ogsaa kunde stemme for en modificeret Finantslov. Jeg hører til dem, der, for at faae Fred, kunde have gaaet ind paa Modifikationer i Loven; thi der har været Tidspunkter, da der i denne Forsamling kunde have været opnaaet Overenskomst om Finantsloven, baseret paa andre Positioner end netop dem, der nu staa i den, men det Tidspunkt var før den første Oplosning. Jeg ansaa det for et Misgreb, at Regjeringen dengang opløste Folkethinget istedet for at tage Sagen fuldt ud og lade den gaa til Fællesudvalg. Det er min som Wianges Overbevisning, at man der vilde have naaet en lykkelig Overenskomst mellem Folkething og Landsthing. Men Regjeringen begik det Misgreb at opløse. Nagsdagen kom ind igjen, og denningang var det allerede vanskeliggere at komme til en Overenskomst; men dog er det min Overbevisning, at man kunde være kommen til en Overenskomst angaaende Finantsloven selv under de saare uheldige Former, hvorunder et Fællesudvalg virker,

dersom de Tilbud, der bleve gjorte, ikke vare blevne kategorisk afviste. Ærede Medlemmer veed jo, at der fra flere Medlemmer i Fællesudvalget kom Forslag frem, som syntes at nærne sig dem, som Regjering og Landsthinget vilde acceptere. Men de bleve afviste som Forslag, der i og for sig vare uantagelige. Dermed var den Sag færdig. Nu er Folkethinget atter kommet ind, støttet ved Vælgernes Lido, stærkere i sin Modstand end nogensinde tidligere, og jeg skulde tage meget feil, om det nu er muligt at opnaa nogen Overenskomst i dette Thing. Jeg tror det ikke; det gaar med denne Sag som med Sibyllas Bøger: først vare de billige, næste Gang bleve de dyrere, og tredje Gang kunde de slet ikke faas. Saaledes tror jeg i Grunden, at Sagen ligger for for Diebliftet. For mig stiller det sig saaledes, som om dette høje Thing nu har hyllet sig ind i sin Doga, lægger Armene overtors og stiller sig hen som en rolig Lustner. „Vi se ul, se, hvad der vil!“ Det er vist dette Things Valgsprog for Diebliftet. Jeg skulde tage meget feil, om det var anderledes. Efter min Forstand er dette Thing for Diebliftet hverken til at hugge eller stutte i. Det er ikke nok og vil rimeligvis aldrig blive mørt under den høitærede Finantsministers Behandling. — Jeg kommer derved ind paa en Lante, som nærmest er den, der har foranlediget mig til at tage Ordet. Vi hørte forleden starte Bedrevelser mod dette Thing for den uheldige Situation, hvori vi nu ere komne. Situationen er jo, som Alle kunne se, den, at vi ere ved at høre Jasi. Vi kunne ikke faae nogen Finantslov, og ogsaa med Hensyn til andre Sager er der, saalænge denne Strid varer mellem Folkething og Landsthing, jo indtraadt en komplet Standsning, som er saare uheldig, fordi den hammer al Lovgivningsvirksomhed i Landet, baade paa Kommunikationens Omraade — jeg skal f. Ex. nævne alle Væsterhavshavnene, som vi trænge til i saa høi Grad — og ogsaa paa andre Spørgsmaal, som maa ligge hen, indtil vi igjen faae en Lovgivningsmagt, som kan virke. Jeg skal saaledes nævne alle de Spørgsmaal, som vedrøre Lovvesenet, og som ere saa særdeles paatrængende, navnlig for den fattige Mænd. Alle disse Spørgsmaal maa staa uløste hen, indtil vi faae en Overenskomst mellem Folkething og Landsthing. Det Samme gjælder jo i endnu højere Grad om de Foranstaltninger, som absolut maa træffes for at tilfredsstille de Krav, som med Hætte gjøres fra den 4de Stand, de nedre Røg i Sam-